

Arrest

nr. 343 511 van 25 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 19 maart 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker diende op 27 juni 2014 een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet').
- 1.2. Op 8 oktober 2015 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.
- 1.3. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op 29 januari 2026 in België.
- 1.4. De Dienst Vreemdelingenzaken richtte op basis van een Eurodac-hit, waaruit bleek dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming in Nederland indiende op 26 november 2025 een verzoek tot

overname aan de Nederlandse autoriteiten overeenkomstig artikel 18, lid (1), d) van de Dublin III-Verordening op 9 februari 2026.

1.5. Op 13 februari 2026 deelden de Nederlandse autoriteiten mee dat zij met het verzoek tot overname instemmen.

1.6. Op 23 februari 2026 nam de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}), die aan verzoeker betekend werd op 25 februari 2026.

1.7. Verzoeker diende een verzoek tot nietigverklaring en tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad').

1.8. Op 19 maart 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat: de heer, die verklaart te heten,

naam : O(...)

voornaam : O(...) E(...)

geboortedatum : (...).1970

geboorteplaats : Warri

nationaliteit : Nigeria

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Steenokkerzeel (RC127BIS) om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Nederland, op basis van het Dublinakkoord van 13.02.2026, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 25.02.2026, met een termijn van 10 dagen. Op 27.02.2026 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nederland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 23.02.2026. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 06.03.2026 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaarde op 06.03.2026 niet te willen antwoorden op de vraag of hij medische problemen heeft. Tijdens het interview op 04.02.2026 verklaarde hij in België te zijn voor medische behandelingen. Hij zou een hoge bloeddruk hebben en aan een depressie lijden. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 23.02.2026. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 06.03.2026 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 26.02.2026 en 06.03.2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 23.02.2026 die hem betekend werd op 25.02.2026. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Op 27.02.2026 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nederland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

8° De betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene diende zowel in Nederland als in België een verzoek om internationale bescherming in. Beide verzoeken hebben niet geleid tot de afgifte van een verblijfstitel.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, J. D(...), attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de centrumdirectie van het OZ en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel (RC127BIS) de betrokkene, O(...), O(...) E(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel (RC127BIS) vanaf 19.03.2026.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan.

Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij ontwikkelt het middel als volgt:

i. Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

1. De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49)

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

2. Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken. Dat is in casu onvoldoende gebeurd. (Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2007, §75 - EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989) Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94: (...). Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011: (...) Zie eveneens EHRM, Riad en Idrab v. België, 24 april 2008: (...). Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens.

a. Gebrek aan opvangplaatsen

Dat bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Nederland de DVZ rekening moet houden met de massale instroom van de asielzoekers in Nederland, en het tekort aan opvangplaatsen.

De bestreden beslissing verwijst kort naar recente hervormingen van de opvangmogelijkheden in de Nederlandse asielcentra, om hieruit af te leiden dat deze thans wel een menselijke opvang kunnen garanderen. Vooreerst is het louter verwijzen naar wetgevende initiatieven allerm minst een draagkrachtige motivering. Met dergelijke initiatieven kan pas rekening worden gehouden indien zij hun effectiviteit hebben bewezen.

Bovendien blijkt uit allerlei objectieve bronnen dat de opvangsituatie in Nederland tot op heden ontoereikend is, en de kans aldus niet onbestaande is dat verzoeker geen (toereikende) opvangplaats zal kunnen worden aangeboden.

Hieromtrent kan verzoeker uitgebreid verwijzen naar het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 110 e.v.: (...)

Samenvattend wordt er melding gemaakt van aanzienlijke wachtperiodes, tijdens dewelke verzoeker gedwongen zal zijn op straat te verblijven.

Bevreemdend genoeg erkent verwerende partij deze tekortkomingen, maar stelt zij laconiek in de bestreden beslissing dat dit geen aanleiding biedt om te besluiten dat verzoeker aan een onmenselijke behandeling zou worden blootgesteld. Dit echter zonder enige verdere verduidelijking te geven waarom dit niet het geval zou zijn.

Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat verwerende partij een enigszins onlogische spreidstand hanteert tussen enerzijds erkennen dat er aanzienlijke tekortkomingen zijn in de Nederlandse opvangstructuren, maar anderzijds zonder enige verdere motivatie beslist dat deze tekortkomingen niet dermate problematisch zijn om de overlevering van verzoeker in de weg te staan.

b. Nopens de inadequate opvangstructuren

Eenmaal verzoeker, na het doorlopen van de hierboven vermelde wachtperiode – eindelijk – een opvangplaats heeft bekommen is het echter allerm minst zeker dat de opvangplaats waaraan hij wordt toegewezen zal voldoen aan de algemene menselijke waardigheid.

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de verschillende opvangmogelijkheden die aan asielzoekers wordt aangeboden, die elk zijn eigen tekortkomingen vertonen.

1.

De facto is het realistisch dat verzoeker in een noodopvangcentrum zal worden opgevangen. De facto verblijft de helft van de asielzoekers in dergelijke noodopvang.

Deze noodopvangcentra voldoen stelselmatig niet aan de wettelijke minimumvereisten omtrent de levensomstandigheden van asielzoekers. Privacy, veiligheid en warmte kunnen niet worden gegarandeerd.

Eveneens zijn er problemen met medische zorg (zie hieromtrent punt c).

Hieromtrent kan verzoeker uitgebreid verwijzen naar het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 126 e.v.: (...)

Hieromtrent hebben verschillende NGO's zich gericht tot de Nederlandse rechtbanken, die telkens oordeelden in het nadeel van de Nederlandse overheid. Desondanks hebben deze veroordelingen niet tot merkelijke verbeteringen geleid.

Hieromtrent kan verzoeker opnieuw verwijzen naar het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 127 e.v.: (...)

2.

Eveneens bestaat er de mogelijkheid dat verzoeker zal worden toegewezen aan een gesloten centrum (Handhaving en Toezichtlocatie), waar de omstandigheden zo mogelijk nog verontrustender zijn.

In deze centra worden asielzoekers slechts een paar uur per dag de mogelijkheid geboden om buiten te gaan. Het is maar de vraag of een dergelijke behandeling geen schending uitmaakt van art. 5 EVRM bovenop art. 3 EVRM.

Er zijn ook gevallen gekend van geweld tegen asielzoekers.

Hieromtrent kan verzoeker opnieuw verwijzen naar het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 124 e.v. (...)

c. Onvoldoende toegang tot gezondheidszorg

In de bestreden beslissing hanteert verwerende partij een gelijkaardige redenering voor wat betreft de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming.

Ook hiervoor erkent verwerende partij enerzijds dat er aanzienlijke belemmeringen zijn voor een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg, maar dat anderzijds deze niet dermate problematisch zouden zijn dat deze een overdracht aan Nederland in de weg zouden staan.

Desondanks blijkt uit het betreffende AIDA-rapport wel degelijk dat de toegang tot gezondheidszorg minstens in de noodopvangcentra ontoereikend kan worden geacht.

Zie hieromtrent AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 132: (...)

Minstens dient verwerende partij te motiveren exact waarom de tekortkomingen – waarvan het bestaan erkend wordt – niet dermate ernstig zijn om een overdracht te verhinderen.

Bovendien is er in sprake van verzoeker een ernstige medische problematiek, zijnde hartklachten. (stuk 2)

Verzoeker wordt hiervoor gevolgd door een cardioloog van het opvangcentrum. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dus bezwaarlijk beweren hiervan geen kennis te hebben.

Desondanks maakt de bestreden beslissing hiervan geen enkele melding.

d. Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Nederland dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die aan Nederland wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, §218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Nederland en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Nederland gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Nederland in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.

2.2.3. Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen

waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 § 4, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet. De beslissing bevat ook een motivering in feite, met name dat verzoeker de termijn van vrijwillig vertrek vermeld in de bijlage 26 quater niet heeft nageleefd, dat een niet-schorsend beroep bij de Raad heeft ingediend, dat de beoordeling van artikel 3 van het EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat reeds werd gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 februari 2026 en dat verzoeker in zijn hoorrecht van 6 maart 2026 geen andere elementen aanbrengt, dat hij op 6 maart 2026 verklaarde niet te willen antwoorden op de vraag of hij medische problemen heeft en dat hij geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal verkrijgen, dat de beoordeling van artikel 8 van het EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat reeds werd gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 februari 2026 en dat verzoeker in zijn hoorrecht van 6 maart 2026 geen andere elementen aanbrengt

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen en het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Verzoeker bekritiseert ook de inhoud van de bestreden beslissing, zodat het middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betoogt dat door de overdracht van verzoeker aan Nederland, hij in een situatie zal belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest omdat de procedures in Nederland inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Nederland structurele tekortkomingen vertonen. Hij beroept zich ook op zijn medische problematiek, met name hartklachten.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker met dit betoog in wezen het overdrachtsbesluit viseert dat op 23 februari 2026 ten aanzien van verzoeker werd genomen door verwerende partij. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker tegen deze beslissing eerder een beroep tot schorsing en vernietiging heeft ingediend dat bij de Raad aanhangig is. Verzoeker heeft evenwel geen verzoek om voorlopige maatregelen ingediend teneinde de vordering tot schorsing tezelfdertijd in het kader van een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid versneld te laten behandelen. De Raad is in het kader van de huidige procedure enkel gevat met betrekking tot de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 39/82 § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie

onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3, tweede lid, tweede paragraaf van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de gemachtigde, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit

vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Het Hof van Justitie stelt in de recente rechtspraak steeds meer dat onder een schending van artikel 4 van het Handvest moet worden verstaan (wat betreft de algemene situatie in een lidstaat) : *“maatregelen of praktijken die [een verzoeker] zouden blootstellen aan een situatie van zeer verregaande materiële ontberingen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of die hem in een toestand van vernedering zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, door hem in een situatie te brengen die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, respectievelijk punten 85 en 87 en 91-93).”* (HvJ 29 februari 2024, C-392/22, pt. 63).

De Raad wijst erop dat ook blijkt de rechtspraak van het EHRM zoals bijvoorbeeld de arresten ‘AME t. Nederland’ van 5 februari 2015 en ‘AS t. Zwitserland’ van 30 juni 2015, een minimum aan hardheid wordt vereist alvorens tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden besloten en van foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling sprake is en dat deze beoordeling relatief is, rekening houdend met de duur van de behandeling, de fysieke en mentale gevolgen en, in bepaalde gevallen het geslacht, de leeftijd en de gezondheid van de betrokkene.

Verzoeker voert aan dat uit objectieve bronnen blijkt dat de opvangsituatie in Nederland ontoereikend is, dat de kans niet onbestaande is dat verzoeker geen toereikende opvangplaats zal worden aangeboden, dat het realistisch is dat hij in een noodopvangcentrum zal worden opgevangen, dat de mogelijkheid bestaat dat hij in een gesloten centrum zal worden opgevangen en dat de toegang tot gezondheidszorg minstens in de noodopvangcentra ontoereikend kan worden geacht. Hij verwijst daarbij op algemene wijze naar de informatie in AIDA, Country Report: the Netherlands, 2023.

In de mate dat verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat verzoeker in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat de beoordeling van artikel 3 van het EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat reeds werd gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 23.06.2026.

In het overdrachtsbesluit dat ten aanzien van verzoeker werd genomen op 23 februari 2026, dat zich in het administratief dossier bevindt en waartegen verzoeker een beroep tot schorsing en vernietiging heeft ingediend bij de Raad, en waarvan verzoeker bijgevolg per definitie kennis heeft, wordt uiteengezet dat de Nederlandse instanties op 13 juni 2026 instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1), d) van Verordening 604/2013/EU en dat het niet toekennen van internationale bescherming aan verzoeker door de Nederlandse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in Verordening 604/2013/EU, dat er geen sprake is van (in)direct refoulement bij overdracht aan Nederland, dat verzoeker na overdracht in Nederland een nieuw verzoek zal kunnen indienen en nieuwe elementen aanvoeren en dat zolang er geen uitspraak is over dit volgende verzoek de verzoeker niet kan worden verwijderd van het Nederlandse grondgebied. Verder wordt erop gewezen dat Nederland verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingstatus of subsidiaire beschermingsstatus toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden en er geen aanleiding is om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft zoals vastgelegd in de Europese richtlijn 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Op basis van een recent geactualiseerd rapport van het mede door ECRE gecoördineerde project Asylum Information Database, *“Country Report: the Netherlands – 2024 Update”*, laatste update op 21.05.2025 wordt in het overdrachtsbesluit gesteld dat de lezing van dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangfaciliteiten voor verzoekers in Nederland gekenmerkt worden door systeemfouten en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien. Door louter te stellen dat de bestreden beslissing werd genomen *“zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens”* en uitsluitend te verwijzen naar een minder recente update van het AIDA rapport dan diegene waarop de bijlage 26quater is gebaseerd waarnaar de bestreden beslissing verwijst, toont verzoeker niet aan dat de opvang van asielzoekers en de asielpcedure in Nederland dermate problematisch is dat deze gekenmerkt zouden worden door systeemfouten en dat in alle gevallen van overdracht naar deze lidstaat dient te worden afgezien. Dat Nederland kempt(e) met een tekort aan opvangplaatsen en dat asielzoekers in noodopvangcentra worden opgevangen is een probleem dat zich in meerdere EU lidstaten, waaronder België voordoet maar dit is niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen

besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het gegeven dat verzoeker van oordeel is dat bepaalde opvangstructuren in Nederland niet aan de kwaliteitsvereisten voldoen, volstaat niet om te concluderen dat de verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest schendt. Overigens staat niet vast dat verzoeker in dergelijke opvangfaciliteiten zal terechtkomen.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gewezen op het feit dat verzoeker in zijn hoorrecht van 6 maart 2026 geen andere elementen aanbrengt. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene verklaarde op 06.03.2026 niet te willen antwoorden op de vraag of hij medische problemen heeft. Tijdens het interview op 04.02.2026 verklaarde hij in België te zijn voor medische behandelingen. Hij zou een hoge bloeddruk hebben en aan een depressie lijden. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal verkrijgen. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”*

Verzoeker betwist niet dat hij op 6 maart 2026 niet wilde antwoorden op de vraag of hij medische problemen heeft en tijdens het interview op 4 februari 2026 verklaarde in België te zijn voor medische behandelingen, dat hij een hoge bloeddruk zou hebben en aan een depressie lijdt. In het reeds vermelde overdrachtsbesluit van 23 februari 2026 wordt met betrekking tot de aangehaalde medische problemen als volgt gemotiveerd: *“Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde dat België al lang voor hem zorgt. Hij verklaarde hier medische behandelingen te krijgen, daarom is het logisch om hier asiel te vragen. De betrokkene werd gevraagd waarom hij niet eerder asiel vroeg in België, waarop de betrokkene verklaarde dat hij in de war is, zijn hersenen functioneren niet goed. Verder uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Nederland. Hij stelde dat hij niet terug wilt naar Nederland, hij wilt in België blijven. Hij verklaarde dat ze hier goed voor hem zorgen, hij krijgt hier nu zijn medische behandeling. Hij verklaarde dat hij al jaren in België woont, hij huurde hier gedurende jaren een appartement. Hij stelde dat hij geen geld meer heeft. Hij verklaarde dat het in Nederland geen goede mensen zijn in vergelijking met België. Hij verklaarde dat ze hem ook in 2012 hebben afgewezen. Betreffende de verklaringen dat België al lang voor hem zorg, dat hij hier medische behandeling wilt krijgen en dat het daarom logisch is om hier asiel te vragen, dient te worden opgemerkt dat indien de betrokkene in België gezondheidszorg wenst te bekomen, hij daarvoor de voorziene procedure betreffende medische regularisatie kan volgen. Het vragen om internationale bescherming om gezondheidszorg te krijgen in België wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Deze procedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming” en “De betrokkene verklaarde dat hij in de war is en dat zijn hersenen niet goed functioneren. Hij verklaarde dat ze in België goed voor hem zorgen en dat hij nu zijn medische behandelingen in België krijgt. De betrokkene verklaarde verder last te hebben van een hoge bloeddruk en dat hij daar medicatie voor neemt. Hij verklaarde psychologische problemen te hebben, hij is verward. Hij vroeg in het centrum een afspraak voor een psycholoog. Hij verklaarde verder dat hij niet goed kan zien; hij heeft een afspraak voor een nieuwe bril. Daarnaast verklaarde hij dat de dokter hem adviseerde om een uroloog te raadplegen. De betrokkene legde medische documenten voor. Daarin wordt gesteld dat de betrokkene een hoge bloeddruk en een depressie heeft. Hij krijgt hiervoor medicatie. Hij legde ook resultaten van een bloedonderzoek en zijn medische kaart voor. Het AIDA-rapport vermeldt dat gezondheidszorg voor verzoekers in Nederland wettelijk gewaarborgd is en gelijk is aan de algemene gezondheidszorg. Verzoekers hebben recht op basisgezondheidszorg, dit omvat onder andere ook consultaties bij een psycholoog (AIDA-rapport p. 160 – 162). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Nederland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen*

betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. We merken in deze verder op dat de Nederlandse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal verkrijgen. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Nederland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoeker legt bij het verzoekschrift een certificaat médical van 2 maart 2026 neer opgesteld door Dr. d.L. waarin sprake is van hartklachten en waarin een jaarlijkse controle van het hart wordt geadviseerd en de woorden ‘idées suicidaires’ worden vermeld waarover op het einde van het attest enkel wordt gesteld dat dit moeilijk te evalueren is. Zo de bestreden beslissing geen melding maakt van een ander medisch attest dat zich in het administratief dossier bevond en waarin melding wordt gemaakt van hartklachten en een depressie merkt de Raad op dat dit attest dateert van 25 juli 2019 en dus niet actueel is. Het attest van 2 maart 2026 werd pas met het verzoekschrift neergelegd. Hoe dan ook blijkt uit het hoorrecht van 6 maart 2026 in elk geval dat verzoeker niet wilde antwoorden op de vraag of hij medische problemen heeft en dus ook geen melding maakt van hartklachten noch van een depressie of zelfmoordgedachten. Ook tijdens het ICAM-gesprek van 26 februari 2026 maakt verzoeker hiervan geen melding maar verwijst hij enkel naar bloeddrukproblemen en hartklachten. In het verzoekschrift wordt niet gewezen op de vermelding van zelfmoordgedachten of depressie in het attest en hiernaar ter terechtzitting gevraagd stelt de advocaat van verzoeker zelf dat het medisch attest is opgesteld door een cardioloog en dat hij hierover geen verdere informatie heeft. Er kan verder niet blijken dat verzoeker geen toegang zou hebben tot psychologische ondersteuning indien hij deze nodig zou hebben in geval van terugkeer naar Nederland. In dit verband merkt de Raad ook op dat uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat de centrumarts op 20 maart 2026 attesteerde dat verzoeker geschikt is om in het centrum te verblijven en dat hij niet leidt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Noch uit het medisch rapport van 25 juli 2019 dat zich in het administratief dossier bevond noch uit het medisch rapport van 2 maart 2026 dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd kan worden afgeleid dat verzoeker actueel met dermate ernstige medische of psychologische problemen zou kampen dat een terugleiding naar de grens met het oog op overdracht naar Nederland zou resulteren in een aanzienlijke verslechtering van zijn gezondheidstoestand.

Verder toont verzoeker door louter te verwijzen naar de informatie in het AIDA rapport, update 2023, waarin wordt gesteld dat in 2022 de toegang tot gezondheidszorg in noodopvangcentra problematisch was, niet aan dat de beoordeling in de bestreden beslissing en in de voormelde bijlage 26quater dat “niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zal verkrijgen”, gemaakt op basis van het recentere AIDA rapport, update 2024, niet correct zou zijn. Door louter te stellen dat in crisissituaties niet steeds de ideale standaarden inzake medische zorgverlening kunnen worden geboden toont verzoeker dan ook niet aan dat de gezondheidszorg die in Nederland wordt geboden onvoldoende is. Ook zijn toelichting inzake de omstandigheden in de gesloten centra in Nederland en zijn stelling dat er gevallen bekend zijn van geweld tegen asielzoekers is op zich evenmin zwaarwichtig genoeg om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Uit de bestreden beslissing, die verwijst naar de bijlage 26quater, blijkt dat de gemachtigde wel degelijk objectief, onpartijdig en geïndividualiseerd heeft onderzocht of verzoeker, bij zijn overdracht naar Nederland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielpcedure, maar heeft vastgesteld dat dit niet blijkt. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk maakt. Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest of van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening blijkt *prima facie* evenmin.

Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van een ernstig middel, is bijgevolg niet voldaan.

Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

K. POLLET